

ע"פ 68260/05/18 - מדינת ישראל נגד ג.ש.

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ג 68260-05-18 מדינת ישראל נ' ש' 20 ספטמבר 2018

בפני הרכב כב' השופטים:
י. גריל, שופט בכיר [אב"ד]
א. אלון, שופטת
ג. ציגלר, שופטת
המערערת:

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)
ע"י ב"כ עוה"ד מ. הרטמן

נגד
המשיב:
ג.ש.
באמצעות הסניגוריה הציבורית
ע"י ב"כ עוה"ד שרית גולן-שטיינברג

פסק דין

א. בפנינו ערעור המדינה על גזר דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופטת הבכירה אורית קנטור), מיום 25.4.18, בת"פ 57670-03-17 לפיו נדון המשיב, יליד 1985 ל- 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, כשהתנאי הוא שלא יעבור עבירה בגינה הורשע וכן חוייב המשיב לפצות את המתלוננת בסכום של 2,000 ₪.

ב. הנסיבות הצריכות לעניין הינן בתמצית אלה.

במועד הרלבנטי לכתב האישום היו המשיב והמתלוננת בני-זוג לשעבר, ולהם בת משותפת. בתאריך 5.3.17, בסמוך לשעה 01:30 בלילה, התקשר המשיב אל המתלוננת ואיים עליה בפגיעה שלא כדין בחיי ילדיה באופן שאמר לה: **"שימותו בעזרת ה' למה לא? ל' בעזרת ה' אני יעשה לו לוויה מהסרטים רק שתדעי לך אני יעשה לו לוויה חבל על הזמן...".** וכן אמר: **"בעזרת ה' כשהוא ימות כפרה את יודעת איזו לוויה אני יעשה לו חבל על הזמן...".**

בהמשך, התקשר המשיב פעם נוספת אל המתלוננת ושוב איים עליה בפגיעה שלא כדין בחיי ילדיה משאמר לה: **"... אל תדאגי אני מבטיח לך אני עושה בדיקה באלוהים שאני עושה בדיקה בספר תורה, בחוש של הילדה אני עושה בדיקה, את אל תדאגי, אל תדאגי כמו שצריך, אני אטפל בך חושבת יענו אני פרייר אה?... בעזרת ה' היא תמות לך היא והילד שלך בעזרת ה'... אני אקבור את שניהם מחוברים, אני**

אקבור אותם, אני אקבור אותם מחובקים אני אקבור אותה ואת ל' יא זונה יא נערת ליווי...".

באותו תאריך, בשעה 01:18, שלח המשיב הודעת טקסט אל הפלאפון של המתלוננת ואיים עליה בפגיעה בחיי בנה ל' באופן שרשם לה: **"בעזרת ה' ל' ימות אני יעשה לו לוויה מהסרטים"**.

בהמשך, בסמוך לשעה 03:28 לפנות בוקר, בעוד המתלוננת מוסרת עדות במשטרה, התקשר אליה המשיב ואיים עליה בפגיעה שלא כדין בחיי בנה ל' באופן שאמר לה: **"יא שרמוטה... שימותו למה לא? ... שהוא ידאג לבן ל' להלוויה מהסרטים"**.

כמו כן, בין התאריכים 14-15/3/18, התקשר המשיב אל המתלוננת ממכשיר טלפון שמספרו חסום, וניסה להניעה לחזור בה מעדות שמסרה במשטרה בתאריך 15.3.17 שעה שהתלוננה על איומיו כלפיה, באופן שהציע לה סכום של 40,000 ₪ בתמורה לכך שתבטל את תלונתה.

ג. המדינה ייחסה למשיב בכתב האישום שהוגש נגדו עבירה של איומים, לפי סעיף 192 של חוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **"החוק"**), וכן עבירה של הדחה בחקירה, לפי סעיף 245(א) של החוק.

בישיבת בית משפט קמא מיום 22.6.17 (בפני כב' השופטת הבכירה י. אבירם), הודה המשיב בעובדות כתב האישום, וניתנה הכרעת דין לפיה נמצא המשיב אשם בעבירות שפורטו בכתב האישום, וזאת נוכח הודאתו בעובדות.

ד. המשיב הופנה לשירות המבחן למבוגרים ובפני בית משפט קמא הונחו שלושה תסקירים של שירות המבחן.

בתסקיר הראשון מיום 5.12.17, צוין, כי לחובתו של המשיב הרשעה קודמת אחת משנת 2016 בגין עבירות של גניבה (שבוצעו בין 2014-2015). שירות המבחן התרשם שהמשיב סובל מבעיות נפשיות המשפיעות על התנהלותו היום יומית, וכן על קשריו החברתיים ודרכי ההתמודדות שלו.

המשיב קיבל בפני שירות המבחן אחריות חלקית למיוחס לו ומסר, שביום העבירה הוא נקלע לוויכוח עם המתלוננת, לאחר שחשב שהיא השתמשה בכסף ששילם למזונות לצרכיה האישיים, ובין היתר למימון טיול לאילת. לדבריו הוא חווה ניצול ובגידה. בעקבות כך, הוא החליט לצאת עם חבריו לבילוי כדי להפיג את התחושות שחווה, ובמהלך הבילוי שתה באופן מופרז כדרך התמודדות עם מצבו הרגשי ובהשפעת השתייה, כך נטען, ביצע את העבירה נשוא כתב האישום.

המשיב שלל בפני שירות המבחן שאיים על המתלוננת ובחר להשתמש במונחים כמו **"איחולים"** במקום **"איומים"**. כמו כן, ניסה המשיב להשליך את הנסיבות להתנהגותו המתוארת על השתייה שהובילה אותו לאובדן

שליטה.

ה. בבואו להעריך את הסיכון להישנות העבירה והסיכוי לשיקום, הביע שירות המבחן את דעתו שהמשיב סובל מבעיות נפשיות שמקשות עליו, בין היתר, ליצור יחסים ודפוסי התנהלות ועבודה קבועים.

המשיב מתקשה לנהל אורח חיים נפרד מבני משפחתו, וכן קיים קושי במחויבותו ביחסים בינאישיים.

שירות המבחן המליץ בפני המשיב לבחון באופן מעמיק את דפוסי השתייה שלו, וזאת על-ידי הפנייתו ליחידה העירונית לטיפול בנפגעי התמכרויות. המשיב ביטא אמביוולנטיות בכל הנוגע לצורך בטיפול כזה, אך בסופו של דבר ביטא נכונות לשיתוף פעולה עם היחידה להתמכרויות, ככל שידרש, לצד המשך מעקב פסיכיאטרי וטיפול תרופתי.

לנוכח האמור, ביקש שירות המבחן לדחות את הדיון בעניינו של המשיב לתקופה של שלושה חודשים.

ו. צוין בתסקיר נוסף מיום 14.12.17 שהמשיב אכן הופנה ליחידה העירונית לטיפול בהתמכרויות. בנוסף, בשיחה שהתקיימה עם המתלוננת, מסרה היא שאיננה חווה איום כלשהו מצד המשיב ואיננה חוששת ממנו, וכן שהיא מתגוררת במקום יישוב שונה מזה של המשיב.

במסגרת תסקיר המעצר, דיווחה המתלוננת בשעתו על חששותיה מצד המשיב, מה שגם הוביל אותה לעבור להתגורר ביישוב אחר. כמו כן, פנתה היא בעקבות ההטרדות מצד המשיב, לבני משפחתו וביקשה את התערבותם, אך מאז היא לא חוותה איום נוסף או הטרדה מצד המשיב.

למרות השינוי החיובי המתואר לעיל, סבר שירות המבחן שיש להמשיך ולבחון את הדיווחים שמוסרת המתלוננת לאורך תקופה ממושכת.

ז. תסקיר נוסף של שירות המבחן הוגש ביום 13.3.18 ובו צוין, שהמשיב הגיע לארבע שיחות ביחידה לטיפול בהתמכרויות והחל תהליך אבחון, כשבתהליך זה הסתבר שהמשיב מוסר אינפורמציה חלקית ומתקשה לספר לעומק על עצמו ועל קורותיו, אינו זוכר פרטים רבים וקיימים חלקים חסרים ולא ברורים ברקע ההתפתחותי שלו.

ההתרשמות בתסקיר הייתה שקיים אצל המשיב שימוש לרעה באלכוהול, ונראה שלמשיב יש קושי להשתלב במסגרות תעסוקתיות ו/או לימודיות, והוא אינו מצליח לבנות סדר יום ולנהל אורח חיים מתפקד.

המשיב תיאר את השתייה כחלק מבילוי חברתי, באופן שלטענתו, אינו פוגע בתפקודו או בחייו, והוסיף שהוא מגיע לטיפול ביחידה להתמכרויות רק משום שנדרש לכך, במסגרת ההליך המשפטי.

באשר למערכת היחסים בינו לבין המתלוננת טען המשיב, שכיום יש ביניהם מערכת יחסים קונקרטיים והוא מבין שהם לא יחזרו לחיות יחד בעתיד, אם כי, למתלוננת אמר, שהוא מעוניין לחדש עמה את הקשר הזוגי. מכל מקום, המתלוננת מסרה לשירות המבחן, שהיא אינה חוששת מפני המשיב, ושהיא מנסה לשמור עמו על קשר, רק כדי שיהווה דמות אבהית עבור בתם, ואולם הוא מתקשה לעשות זאת והוא מגלה חוסר יציבות והתמדה.

ח. התרשמות שירות המבחן היא, שההליך המשפטי המנוהל נגד המשיב, ומעצר הבית הממושך בו שהה, היוו עבורו גורם הרתעתי משמעותי והוא לא הפר את המגבלות שהוטלו עליו.

יחד עם זאת, ונוכח התרשמות גורמי הטיפול, ולנוכח העמדות שהציג המשיב בפני שירות המבחן, סבור שירות המבחן, כי הערכת הסיכון להישנות התנהגותו הבעייתית של המשיב היא גבוהה, על רקע יכולתו הנמוכה של המשיב להפיק תועלת מן הקשר הטיפולי, כמו גם הקושי שלו להתבונן על דפוסי צריכת האלכוהול הבעייתיים שלו, וכן העדר גורמי תמיכה ומצב נפשי לא יציב.

עוד סבר שירות המבחן שהמשיב אינו בשל לעת הזו ליטול חלק בהליך טפולי.

על יסוד כל אלה, המליץ שירות המבחן בפני בית משפט קמא, להטיל על המשיב מאסר על תנאי משמעותי, התחייבות להימנע מעבירה ותשלום פיצוי למתלוננת, על מנת שאלה יהוו עבורו גבול חיצוני ומרתיע.

ט. המדינה הגישה בפני בית משפט קמא טיעון בכתב בכל הנוגע לענישה שיש להטיל, לדעתה על המשיב. טענת המדינה הייתה שהתנהגותו של המשיב מלמדת על אופיו האלים, על מסוכנותו ועל הסיכוי הרב להישנות מעשים כאלה מצדו גם בעתיד, כשחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים ואסור לה להשלים עם התנהגות אלימה מסוג זה, ולכן יש להעדיף את האינטרס הציבורי שבהרתעת המשיב והרתעת אחרים כמותו ולהחמיר בענישתו.

עוד ציינה המדינה, שגורמי הטיפול התרשמו שקיים אצל המשיב שימוש לרעה באלכוהול, הוא אינו מביע צורך טפולי, מתקשה להשתלב במסגרות ומתקשה לנהל אורח חיים תקין, ולדעת שירות המבחן מידת המסוכנות של המשיב לביצוע עבירות דומות בעתיד היא גבוהה.

המדינה סבורה, שאין לאמץ את המלצות שירות המבחן, ולטעמה יש להטיל על המשיב עונש של מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי משמעותי ומרתיע, לתקופה ממושכת.

י. בדיון שהתקיים ביום 15.3.18, בפני בית משפט קמא, הגישה באת-כוח המדינה את טיעונה הכתוב לעונש, את גיליון ההרשעות הקודמות של המשיב, וכן חוות דעת פסיכיאטרית שניתנה בעניינו של המשיב, שעה שהיה במעצר בגין תיק זה.

באת-כוח המדינה טענה בפני בית משפט קמא למתחם ענישה שנע בין 18 חודשים ועד 36 חודשים.

נציין, כי לפי סיכום בדיקה שנערכה ביום 21.3.17 במחלקה לרפואה דחופה בבית החולים רמב"ם, כשהמשיב היה במעצר (21.3.17 עד 3.4.17), צוין, כי המשיב מאובחן כסובלמ- OCD (הפרעה כפייתית). צוין, שאין אצל המשיב עדות לדיכאון מג'ורי, אין מחשבות אובדניות ואין סימנים פסיכויים ברורים. הומלץ על בדיקה פסיכיאטרית חוזרת למשיב והקפדה על טיפול תרופתי, וכן צוין שלא נצפה סיכון מידי בעת הבדיקה.

יא. סנגורו דאז של המשיב, ציין בטיעונו בפני בית משפט קמא, שלחובתו של המשיב הרשעה אחת בלבד, וזאת בעבירת גניבה, כשאין כל קשר בין נשוא כתב האישום לבין הרשעתו הקודמת, כמו כן ציין הסנגור, שבחקירתו הראשונה במשטרה, הודה המשיב במיוחס לו, התנצל, וביקש את סליחתה של המתלוננת.

בניגוד למתחם הענישה לו עתרה באת-כוח המדינה, טען הסנגור שקיימת פסיקה מקלה בהרבה גם בעבירות החמורות עשרות מונים מזו שבצע המשיב, והוא הציג אסופה של פסיקה בעניין זה בפני בית משפט קמא, וכן הוסיף שיש גם להתחשב לפי הפסיקה בתקופה שבה היה המשיב באיזוק אלקטרוני.

כמו כן, הצביע הסנגור על מצבו הבריאותי של המשיב, שאיננו שפיר. עוד טען הסנגור, שהמלצת שירות המבחן בדיון יסודה, ויש לאמץ אותה, הואיל ומדובר בענישה צופה פני-עתידי תוך התחייבות להימנע מעבירה ותשלום פיצוי למתלוננת. נוכח חלוף הזמן ומתחמי הענישה שנקבעו בפסיקה, סבר הסנגור שענישה הצופה פני עתידי, יכולה להשיג את המטרה הראויה בתיק זה, מה גם שהמשיב הוא אביה של הילדה (המשותפת לו ולמתלוננת), ונמצא בקשר עם אמה של הילדה (שהיא המתלוננת), וקשר זה, במסגרת גידולה של הילדה, ימשך לאורך כל החיים.

המשיב עצמו, פנה לבית משפט קמא, הביע את צעריו על מה שעשה והבטיח שלא לחזור על כך.

יב. בגזר-הדין שניתן ביום 25.4.18, עמד בית משפט קמא על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של המשיב: השמירה על שלום הציבור, בריאותו ובטחונו, וכן ההגנה על שלווה נפשה ופרטיותה של המתלוננת שהיא בת-זוגו לשעבר של המשיב ואם בתו.

עוד עמד בית משפט קמא על כך שמדובר באיומים באמצעות מכשיר פלאפון, הן במלל והן בטקסט, ולא באיומים ישירים, כשהאיומים, לפגוע במתלוננת ובילדיה, התבצעו בתאריך 5.3.17 ועבירת ההדחה בחקירה בוצעה בין 14.3.17 ל- 15.3.17.

בהתחשב בעקרון ההלימה, בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה באותם ערכים ובנסיבות הקשורות בעבירה ובמדיניות הענישה, קבע בית משפט קמא כי מתחם הענישה ההולם נע בין מאסר מותנה לבין מאסר בן 8 חודשים.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ציין בית משפט קמא, שהמשיב הודה בהזדמנות הראשונה, נטל אחריות על מעשיו והביע חרטה עליהם, וכן הוצגו בתסקירי שירות המבחן נסיבות אישיות ומשפחתיות שמצדיקות התחשבות, לרבות בעיות נפשיות של אמו של המשיב, כמו גם המצב הבריאותי שלו המתבטא בהפרעה מסוג OCD.

יג. באשר לתסקירי שירות המבחן, עמד בית משפט קמא על כך, כי בסופו של יום לא אומץ הפן הטיפולי-שיקומי, ושירות המבחן אינו ממליץ על הליך טיפולי.

כמו כן עמד בית משפט קמא על כך, שלפי תסקירי שירות המבחן, שללה המתלוננת אלימות פיזית, אך אישרה שהמשיב נהג לקלל ולהשתמש כלפיה באלימות מילולית, אך המתלוננת מגלה הבנה למצבו של המשיב, אינה חוששת מפניו, ואיננה חווה איום מצדו, ולמעשה מאז מעצרו של המשיב, הוא לא ניסה ליצור קשר עם המתלוננת, אלא שומר על צו ההרחקה והמתלוננת מעוניינת להתחיל בתהליך של הסדרת מפגשים משותפים בין המשיב לבין בתם המשותפת, כדי שיהווה דמות אבהית עבורה.

בנוסף, התרשם שירות המבחן, שההליך המשפטי, ומעצר הבית הממושך היוו אצל המשיב גורם הרתעתי משמעותי, אך יחד עם זאת, הסיכון להישנות התנהגות דומה גבוה על רקע אי יכולתו של המשיב להפיק תועלת מן הקשר הטיפולי, העדר גורמי תמיכה, מצב נפשי לא יציב, וקושי להתבונן על דפוסי צריכת האלכוהול הבעייתיים.

המשיב היה במעצר בין 21.3.17 עד 3.4.17, ואז הועבר למעצר בפיקוח אלקטרוני עד 22.6.17, כשבמועד זה נפתחו חלונות התאווירות למשיב 3 שעות לבוקר ו-3 שעות אחר הצהריים, ובית המשפט המחוזי צמצם חלונות אלה ל-3 שעות יומיות בלבד.

בית משפט קמא הוסיף, שבהתאם לפסיקה יש להתחשב במסגרת גזר-הדין באורך תקופת המעצר בתנאי איזוק, במסגרת המתחם, תוך התחשבות בכך שמדובר בתקופה של שלילת חירות, אם כי פחותה מזו של מעצר מאחורי סורג ובריח.

לנוכח כל אלה, גזר בית משפט קמא על המשיב את הענישה שפירטנו בפתח דברינו.

יד. המדינה ממאנת להשלים עם גזר דינו של בית משפט קמא וערעורה מונח בפנינו.

לטענת המדינה, האיומים שהשמיע המשיב כלפי המתלוננת הם קשים וברורים והמסר העולה מהם הוא, שהמשיב ירצח את ילדיה של המתלוננת. איומים אלה מפחידים ומטרידים מאוד וקיים חשש ממשי שמי שמסוגל לאיים איומים כה קשים, מסוגל גם לבצע את האיום, כשיגיע לשעת משבר ביחסיו מול המתלוננת או כאשר יחווה משבר אישי אחר.

המתלוננת נבהלה מאוד מן האיומים ומהרה להגיש תלונה במשטרה, וגם בהיותה בתחנת המשטרה, המשיך המשיב לאיים עליה, כשהמדינה מדגישה, שאין המדובר באיומים מינוריים, אלא באיומים ברורים וקשים.

עוד מציינת המדינה, שתסקירי שירות המבחן, מעלים תמונה קשה ומדאיגה, דהיינו מדובר באדם בעל בעיות נפשיות הנמצא במעקב פסיכיאטרי במרפאה לבריאות הנפש, נוטל תרופות פסיכיאטריות, שותה אלכוהול ומשליך את התנהגותו על שתיית האלכוהול ואינו מבין את הבעיה הטמונה בצריכת האלכוהול, אינו מעונין בטיפול, ומגיע למסגרת הטיפולית רק משום שנדרש לכך במסגרת ההליך המשפטי.

המשיב עצמו מסר לשירות המבחן שהיו לו התקפי זעם שהיו מלווים בקללות ובאלימות מילולית קשה, וגם המתלוננת אישרה זו.

לפי התסקיר השלישי של שירות המבחן, הערכת הסיכון להישנות העבירות גבוהה, על רקע יכולתו הנמוכה של המשיב להפיק תועלת מקשר טיפולי, הקושי שלו להבין את הבעייתיות שבצריכת האלכוהול; העדר גורמי תמיכה; מצב נפשי לא טוב; וחוסר בשלות להליך טיפולי.

גורמי סיכון אלה, מעלים לטענת המדינה, חשש ממשי לכך שהמשיב עלול בעתיד לממש את איומיו: בעיות נפשיות; צריכת אלכוהול שאיננה מטופלת; חוסר בשלות להליך טיפולי, וחשש גבוה להישנות העבירות.

טז. המדינה טוענת בערעורה, שנוכח התוכן השלילי של התסקיר, לא מובנת המלצת שירות המבחן להסתפק במאסר מותנה ופיצוי. לדעת המדינה על המשיב לקבל עונש מוחשי שימחיש לו את חומרת העבירות, וענישה מותנית איננה מספיקה בנסיבותיו של המשיב.

טוענת המדינה, כי היה על בית משפט קמא, להציב לנגד עיניו את שלומם וביטחונם של הילדים, ומניעת פגיעה עתידית בהם, וענישה על תנאי איננה מספקת, בהתחשב בבעיותיו הנפשיות של המשיב, ושתיית האלכוהול, מה גם, שלא הוצגה תוכנית טיפולית ואין אופק שיקומי בעניינו של המשיב.

בעוד בית משפט קמא הקל עם המשיב, בהתחשב בכך שהאיומים הושמעו בטלפון ולא פנים מול פנים,

סבורה המדינה שאין כל הבדל בין הדברים, ואיומים קשים המושמעים בטלפון, דינם כמו איומים הנאמרים פנים-אל פנים.

היה על בית משפט קמא להחמיר עם המשיב, שלא רק איום על המתלוננת אלא גם הדיח אותה בחקירה, וניסה לגרום לה לבטל את התלונה תמורת כסף.

יז. המדינה סבורה, שבית משפט קמא שגה בקביעת מתחם הענישה (מאסר מותנה עד 8 חודשי מאסר) וכן שגה בכך שהטיל על המשיב את הרף התחתון של המתחם. אילו היה בפנינו תסקיר חיובי המצביע על נטילת אחריות ורצון להליך שיקומי, ניתן היה לחרוג מן המתחם מטעמי שיקום, אך כשעולה מן התסקיר שכלל אין תכנית שיקומית, לא מובן מדוע הסתפק בית משפט קמא בענישה מותנית. מה גם, שלפי נתוני האישיים של המשיב, עולה סיכון ממשי למתלוננת ולילדיה.

המדינה מפנה בערעורה לפסיקה שבה הוטלו עונשי מאסר בפועל (החל מחמישה חודשים ועד 12 חודשים) בגין עבירת איומים.

יח. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 19.7.18, חזר בא-כוח המדינה על הטענות שבערעור, בהדגישו את חומרת העבירות בהן הורשע המשיב, חומרת האיומים כלפי המתלוננת וילדיה, האובססיביות שגילה המשיב כלפי המתלוננת, ונסיבות ביצוע העבירות.

כמו כן, הדגיש בא-כוח המדינה, שהתרשמות שירות המבחן מן המשיב, הייתה שלילית ואף שלילית מאוד כשהסיכון הנשקף מן המשיב להישנות מעשה העבירה, הוא סיכון ברמה גבוהה.

לדעת בא-כוח המדינה, היה מקום להטיל על המשיב ענישה מוחשית ומשמעותית שתציב לו גבולות, וענישה בדמות מאסר על תנאי איננה עונה על הדרוש.

בא-כוח המדינה הפנה לפסיקה רלבנטית בתמיכה לטענותיו.

יט. לעומת זאת, טענה הסנגורית, שגזר דינו של בית משפט קמא אינו חורג סטייה ניכרת מרמת הענישה המקובלת במקרים מעין אלה, וכן הוסיפה שקיים מנעד רחב של גזרי-דין בעבירות דומות, ובין היתר, הפנתה לת"פ (שלום קריות) 27420-05-17, שם הסכימה המדינה להטלת מאסר מותנה על נאשם שאיים על בת-זוגו שירצח אותה.

באשר למשיב, הוסיפה הסנגורית, שהוא יושב במעצר בגין העבירה נשוא הדיון מיום 21.3.17 ועד 3.4.17, ולאחר מכן היה תקופה ממושכת באיזוק אלקטרוני ואת כל אלה, יש להביא בחשבון.

עוד טענה הסנגורית, שגזרי-הדין בהם קיימת ענישה מחמירה בעבירות מסוג זה, הם מקרים בהם קיים עבר פלילי בעבירות דומות. בעוד שבענייננו למערער הרשעה אחת בגין מספר עבירות גניבה משנת 2014, אך אין עבירות דומות.

הסנגורית אינה כופרת כמובן בכך, שהאיומים שהשמיע המשיב, הם נוראיים, חמורים ומכוערים, ואולם, לטענתה, קצינת המבחן צדקה משאמרה, שההליך המשפטי היה מאוד משמעותי ומרתיע עבור המשיב, מה גם שאין לו תיקים בעבירות דומות, לא לפני האיומים נשוא הדיון ולא אחריהם.

לדעת הסנגורית, המלצתו של שירות המבחן להטיל על המשיב מאסר על תנאי משמעותי היא המלצה נכונה, וזאת לאחר ששירות המבחן שיקלל את כלל הגורמים הרלבנטיים.

עוד טענה הסנגורית, שהעובדה שהמשיב סובל מהפרעה מסוג OCD, אינה אמורה לפעול לחובתו, אלא יש בה כדי להסביר את חוסר היציבות של המשיב.

נוסיף, שבדיון ביום 19.7.18 נכחה המתלוננת עצמה, והסנגורית ציינה כי בסופו של דבר המשיב הוא אביה של הילדה המשותפת לו ולמתלוננת, והוא רואה את בתו אחת לשבוע. כמו כן, ציינה, שהמשיב אמנם שתה ביום האירוע, אך הוא אינו רואה את עצמו כמכור לאלכוהול, ואין הוא סבור שיש לו בעיית אלכוהול המצריכה טיפול.

כ. לאחר ששמענו את טיעוניהם של שני הצדדים הורינו על הזמנת חוות דעתו של הממונה על עבודות שירות ובחוות דעתו מיום 16.8.18, קבע הממונה על עבודות שירות שהמשיב מתאים לביצוע עבודות שירות (במגבלות).

כא. ביום 13.9.18, השלימו באי כוח שני הצדדים את טיעוניהם, בשים לב לחוות דעתו של הממונה על עבודות שירות. באת-כוח המדינה חזרה על עמדתה לפיה יש להטיל על המשיב עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריא, בהתאם למתחם הענישה לו טענה המדינה בפני בית משפט קמא (18 חודשים עד 36 חודשי מאסר), בהוסיפה שהדבר נובע ממסוכנותו של המשיב ומהרקע הנפשי שלו כעולה מתסקירי שירות המבחן.

כב. הסנגורית עמדה לעומת זאת על כך שמאז האירוע נשוא כתב האישום, יחסיהם של בני-הזוג תקינים, במובן זה, שהמתלוננת מתגוררת בנפרד ביישוב אחר, אך קיימים הסדרי-ראייה ביניהם לגבי הילדה המשותפת והדבר מתבצע באופן מלא ותקין אחת לשבוע, והמשיב אף שילם למתלוננת את הפיצוי של ₪ 2,000 כפי שהורה לו בית משפט קמא.

הסנגורית ערה לכך שהמדובר באיומים לא קלים ואולם נוכח חלוף הזמן, שבמהלכו לא נפתחו תיקים

חדשים, סיכויי השיקום המשמעותיים, העובדה שבני-הזוג מגדלים את הבת המשותפת והקשר ביניהם אמור להיות תקין למען ילדתם המשותפת, וכן העובדה שהמשיב משתף פעולה עם גורמי החוק ומתייצב לדיונים, וכן נוכחותה של המתלוננת בדיון שהתקיים בישיבה הקודמת מיום 19.7.18, כל אלה גם יחד מדברים בעד עצמם ומצדיקים את דחיית הערעור.

לטעמה של הסנגורית גזר-דינו של בית משפט קמא נשען על רגליים יציבות ולכן אין מקום להתערב בו, וכן הפנתה הסנגורית לכל האמור בדו"ח וועדת דורנר בנוגע לסוגיית הכליאה.

בהתייחס למנעד הפסיקה, ציינה הסנגורית שכאשר מדובר באיומים במשפחה, יש תמיד לבחון את הנסיבות הקונקרטיות של האירוע במועד התרחשותו, וכן יש לבחון מה הוא המצב העכשווי בתוך המשפחה.

לג. לאחר שנתנו דעתנו לעובדות המפורטות בכתב האישום שבהן הודה המשיב ועל בסיסן הורשע, לרבות תסקירי שירות המבחן, מסמך של בי"ח רמב"ם מיום 21.3.17, גיליון ההרשעות הקודמות של המשיב, טיעוניהם של באי-כוח הצדדים לעונש בפני בית משפט קמא, גזר-דינו של בית משפט קמא; הודעת הערעור של המדינה; טיעוניהם של באי-כוח הצדדים בפנינו, הן בישיבה מיום 19.7.18 והן בישיבה מיום 13.9.18; ועיון בפסיקה הרלבנטית שאליה הפנה כל אחד משני הצדדים; מסקנתנו היא שדין ערעור המדינה להתקבל חלקית.

כד. אין חולק על כך, שהאיומים שהשמיע המשיב כלפי בת-זוגו וילדיה הם חמורים, קשים ומכוערים, ויש להתייחס בכל החומרה לאיומיו אלה של המשיב, כשאליהם אף הצטרפה העבירה הנוספת של הדחה בחקירה.

עצם העובדה שהאיומים הושמעו בטלפון ובהודעת טקסט, ולא פנים אל פנים, אינה כדי לגרוע מחומרתם אף כמלוא הנימה.

עוד יש להביא בחשבון שבהתאם לתסקיר שירות המבחן מיום 13.3.18, בהעדר טיפול בדפוס צריכת האלכוהול הבעייתיים של המשיב, בהעדר גורמי תמיכה ונוכח מצבו הנפשי הלא יציב, הערכת הסיכון הנשקפת ממנו להישנות העבירה היא גבוהה.

על רקע כל אלה, תמימי דעים אנו עם ב"כ המדינה שלא היה מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן להסתפק בהטלת עונש מאסר מותנה על המשיב (לרבות התחייבות להימנע מעבירה ופיצוי למתלוננת), קל וחומר כשעולה מתסקיר שירות המבחן שלקחת האחריות מצד המשיב הייתה חלקית, שיתוף הפעולה בהליך הטיפולי שהוצע לו היה מוגבל, והסיכון להישנות העבירה גבוה.

כה. כפי שנקבע בע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל פ"ד לה(4) 313 בעמ' 318:

"שיקוליו של שירות המבחן למבוגרים אינם חופפים בהכרח את שיקוליו של בית המשפט, וזאת, בין היתר, מאחר שהוא אינו מופקד על הראייה הכוללת, הבוחנת גם את אלמנט ההרתעה הכללי ונתונים כיוצ"ב... בית המשפט הוא שיוצר את האיזון הנאות בין הנתונים השונים, הוא מופקד על ראייתו של השלם להבדיל מן הקטע או המקוטע. מכאן כי אל הדברים, העולים מן התסקיר, מצטרפים, בדרך כלל, נתונים רלבנטיים נוספים המשמשים יסוד לשיקוליו של בית המשפט, כגון מהות העבירה, הלקחים לגבי האיש ומעשיו, כפי שהם מתגבשים בראייתו של בית המשפט, ועוד".

כו. באשר לענישה הנוהגת בעבירות איומים, קיים מנעד של פסיקה ואנו נפנה כאן לחלק קטן בלבד מן הקיים. כך ברע"פ 1293/08 קורניק נ' מדינת ישראל (25.6.08) אושר גזר-דין של 12 חודשי מאסר בפועל (לרבות עונשים נלווים) שנגזרו על נאשם בגין עבירת איומים.

בע"פ (מחוזי נצרת) 9304-01-11 אמירי נ' מדינת ישראל (20.3.11), אושרה ענישה של 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל (לרבות עונשים נלווים) בגין עבירת איומים. יצוין, שבאותו מקרה מדובר היה בשלושה מקרים שונים של איומים, שניים מהם בסמיכות מדאגה זה לזה, ועל כל אלה, יש להוסיף שלחובתו של אותו נאשם, עמד עברו הפלילי הקודם בתחום של אלימות במשפחה וכן רקע ממושך של שימוש לרעה באלכוהול.

בעפ"ג 28500-08-14 טלה נ' מדינת ישראל (9.12.14), אישר בית המשפט המחוזי ענישה של 9 חודשי מאסר בפועל (לרבות עונשים נלווים), בגין עבירת איומים, כשראו לציין שלחובתו של הנאשם באותו מקרה הרשעות קודמות, בין היתר בגין החזקה ושימוש בסמים וכן תקיפה בנסיבות מחמירות.

ברע"פ 7413/14 אביהו דוד נ' מדינת ישראל (17.11.14), העמיד בית המשפט המחוזי את עונש המאסר בפועל שעל הנאשם לשאת בגין עבירות איומים על 5 חודשי מאסר בפועל ובקשת רשות הערעור נדחתה, כשראו לציין שבאותו מקרה הורשע שם הנאשם גם בעבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק, ואף באותו מקרה צוין שהנאשם אינו נמנע מצריכת אלכוהול.

נוסיף, שבאותו מקרה, עמדה לחובתו של הנאשם הרשעה קודמת משנת 2011 בשתי עבירות של דרישת רכוש על ידי אדם מזוין.

כז. מנגד, נציין שבעפ"ג (מחוזי ירושלים) 46599-01-15 פלוני נ' מדינת ישראל (3.3.15), הורשע המערער (שם) בשני אירועים של איומים לפי סעיף 192 של חוק העונשין וכן בשני אירועים של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452, ובעבירה של תקיפת בת-זוג, לפי סעיף 382(ב) של החוק, ונדון לשירות לתועלת הציבור בהיקף של 140 שעות, פיקוח קצין מבחן למשך שנה ומאסר מותנה. הערעור היה מכון לגבי עצם הרשעתו בדין והערעור על-כך נדחה.

בת"פ (שלום ירושלים) 55087-09-12 **מדינת ישראל נ' אוחיון** (24.7.13), הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון בעבירה של איומים ונדון ל- 6 חודשי מאסר על תנאי, של"צ בהיקף של 200 שעות, ומבחן למשך שנה אחת.

בת"פ 6990-03-13 **מדינת ישראל נ' גבאי** (2.10.14), הורשע הנאשם בגין שני אישומים כשבאישום הראשון הוא הורשע בעבירות של איומים, היזק לרכוש במזיד ותקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת-זוג ובאישום השני הוא הורשע בביצוע עבירת איומים, ונדון לארבעה חודשי מאסר על תנאי, קנס בסכום של 2,000 ₪, צו מבחן למשך 12 חודשים, ושירות לתועלת הציבור בהיקף של 140 שעות, ובקשתו לביטול ההרשעה - נדחתה.

לבסוף, אנו גם מפנים לע"פ 49443-12-10 (מחוזי חיפה) **ארזואן נ' מדינת ישראל (10.3.11)** כשבאותו מקרה הוטלו על המערער (שם) 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות (וכן עונשים נלווים), וזאת לאחר שהנאשם הורשע בעבירה של איומים, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והטרדה באמצעות מתקן בזק. ערעור שהגיש הנאשם נדחה, כשבית המשפט של הערעור העיר, שנכח קולת העונש שהוטל על הנאשם ניתן היה לצפות שהערעור יוגש דווקא על ידי המדינה, מה גם שהתסקיר, באותו מקרה, היה שלילי ביותר מבחינת הנאשם.

כח. עולה מכל האמור, שהענישה היא אינדיווידואלית ויש להתאים את הענישה באופן ספציפי לכל מקרה ומקרה, בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה ולנסיבותיו של הנאשם.

מהתם להכא: אנו סבורים, שענישה המסתכמת במאסר מותנה בלבד (לרבות פיצוי המתלוננת) אינה יכולה לעמוד במבחן הביקורת, נוכח חומרת הדברים הקשים והנוראים שהשמיע המשיב כלפי בת זוגו וילדיה, קל וחומר כשעולה מתסקיר שירות המבחן שלקחת האחריות מצד המשיב הייתה חלקית, שיתוף הפעולה בהליך הטיפול שהוצע לו היה מוגבל, והסיכון להישנות העבירה גבוה. מה גם, שהמשיב איננו מצוי במסגרת טיפולית והוא איננו מודע לבעייתיות הקיימת בצריכת אלכוהול, כשבנוסף לכך גם מצבו הנפשי איננו יציב.

כט. התלבטנו בשאלה - האם אין זה מן הראוי לקבל את ערעור המדינה במלואו ולהטיל על המשיב עונש מאסר לריצוי בפועל מאחורי סורג ובריח, ואולם, בהתחשב בכך שאין זו דרכה של ערכאת הערעור, בדרך כלל, למצות את הדין עם הנאשם כשמתקבל ערעור המדינה על קולת העונש, החלטנו במקרה זה להסתפק בהטלת עונש מאסר לתקופה של 6 חודשים, לריצוי בעבודות שירות, **מבלי** להפחית את התקופה שבה שהה המשיב במעצר (21.3.17 עד 3.4.17), ותוך שלא נעלמה מעינינו התקופה (6 חודשים) בה שהה המשיב במעצר בית באיזוק אלקטרוני, וזאת נוכח החומרה בה יש להתייחס לאיומים שהשמיע המשיב.

במסגרת שיקולינו, הבאנו בחשבון בין היתר, גם את העובדה שעברו של המשיב איננו מכביד, ואיננו

בתחום עבירות האלימות (דהיינו, הרשעה אחת בגין עבירות גניבה שבוצעו ב- 2014-2015). עוד הבאנו בחשבון את העובדה שכיום קיימת מערכת יחסים קונקרטית בין המתלוננת לבין המשיב במובן זה שמתבצע הסדר ראייה מסודר, כך שהמשיב נפגש אחת לשבוע עם הבת המשותפת לו ולמתלוננת, שאף נכחה בדיון הקודם שהתקיים בפנינו ביום 19.7.18.

ל. על יסוד כל האמור לעיל, החלטנו לקבל את ערעור המדינה ולהטיל על המשיב עונש מאסר של 6 חודשים לריצוי בעבודות שירות.

כל שאר רכיבי גזר-הדין שהטיל בית משפט קמא על המשיב - עומדים בעינם ללא כל שינוי.

על המשיב להתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות בתאריך 22.10.18 שעה 08:00 בבוקר ביחידת עבודות שירות, מפקדת מחוז צפון, רח' הציונות 14 טבריה.

נזכיר למשיב כי במעמד הראיון בפני הממונה על עבודות השירות הוא התחייב שמצבו הכלכלי לא יהווה עילה לבעיות בהתייצבותו לריצוי עבודות השירות והוא הבטיח לבצע את הנדרש ממנו בעבודות אלה.

כמו כן, מוזהר המשיב שאין לשתות אלכוהול במהלך העבודה ואין להגיע בגילופין, הואיל והתנהגות מסוג זה תהווה עילה להפסקה מנהלית של עבודות השירות וריצוי העונש במאסר בפועל.

עוד מוזהר המשיב, כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים וכל חריגה מכללים אלה, יש בה כדי להפסיק את עבודות השירות ולהביא לריצוי יתרת העונש במאסר בפועל.

למזכירות: יש להמציא בהקדם את העתק פסק דיננו לממונה על עבודות שירות ולשירות המבחן למבוגרים.

ניתן היום, י"א תשרי תשע"ט, 20 ספטמבר 2018, במעמד הנוכחים.

יגאל גריל, שופט בכיר
[אב"ד] אספרנצה אלון, שופטת גלית ציגלר, שופטת